

udtalte: Vi naa ikke rask nok frem, nu ville vi til at lave Forbudslove, hvorved vi kunne komme Ondet stærkere til Livs.

Hvad vil det sige, at Beværtere med stærke Drikke paa Landet kun kunne faa Næringsadkomst eller Bevilling paa 5 Aar, hvorefter Sagen kan indankes for hele Kommunens Beboere, for at der kan tages Afstemning over, hvorvidt de kunne faa en ny Bevilling? Hvorledes ville disse Folk være stillede i økonomisk Henseende? Hvorledes vil en Mand være stillet, som vil begynde et saadant Erhverv, en saadan Næring, naar han ved: Jeg er udsat for den Vilkaarlighed, at man om 5 Aar maa-ske kommer og tager det hele fra mig? Hvad vil man sige til, at en Mand anvender store Summer for at etablere en Forretning, og man saa 5 Aar efter lukker den for ham og siger: Nu er det endt, nu kan du forlade dine Bygninger og tage dit Inventarium og maa ikke mere drive dit Erhverv. Hvad har han da gjort? Hvad har han forbrudt sig med? Intet. Manden er lige saa hæderlig som enhver af os her. Jeg gad nok spørge, hvad nogen af os, som have andet Erhverv, hvis vi bleve Genstand for en saadan Vilkaarlighed, vilde sige til det. Vi vilde grue for det Tidspunkt, da man kunde komme og sige: Nu har du ikke længere Lov til at drive dit Erhverv, nu er du dreven til Betlerstaven. De Mennesker, der drive Erhverv ved Beværtning, bør sikkert ikke være udsatte for at miste deres Erhverv saa vilkaarligt, som det er fastsat her i Loven.

Det er Selvstyre, siger man. Jeg gad nok have mig frabedt et saadant Selvstyre, at mit Erhverv skulde være underkastet en Bestemmelse, hvorved alle over 25 Aar i en Kommune kunne vedtage, om jeg maa drive min Virksomhed længere end i 5 Aar. Det, synes mig, gaar lovlig vidt i Selvstyre. Enhver Borger skulde dog under Selvstyre have Ret til at ernære sig paa lovlig Vis, og uden tvingende Grunde har man ikke Ret til at forudsætte, at der er noget Erhverv, der er af den Beskaffenhed, at der skal føres Kontrol dermed. Naar Folk holde sig Loven efterrettelig, skulde vel det være tilstrækkeligt, og hvis der saa viser sig Uorden eller Forbrydelse, bør Politiet skride ind, men ikke før. Jeg tror, at Hovedparten af de

Mennesker, der drive det her omtalte Erhverv, ere hæderlige Folk. Der kan være Undtagelser, men mod disse kunne vi have saadanne Politibestemmelser, at der kan skrides ind, naar der viser sig Uorden og Forbrydelse, som generer den almindelige hæderlige Befolkning. Den hæderlige Værts-husholderstand bør ikke have det Stempel paa sig, at den driver en Næring, der skal være under Politikontrol i den Udstrækning, som der her er Tale om. I Byerne er der ikke Tale om, at Beværterne skulde være underkastede den Vilkaarlighed, at om 5 Aar kan man standse deres Forretning, der kunne de faa den paa Livstid, for sig selv og deres Enke. Man skal altsaa gaa ud fra, at de, der drive Beværtning i Byerne, ere en hæderligere Slags Folk end de, der komme ud paa Landet. Det undrer mig, at der har siddet saa mange Landboere i den Kommission, som vil sætte det Præg paa Landboerne, at de skulde leve under strengere Vilkaar end Folk i Byerne. Jeg ved ikke, at Landboerne have gjort sig fortjente til en saadan Mistillid.

Det er for at væрге Ungdommen, siger man, at den ikke skal forfalde for stærkt til Udskejelser, til Drikkeri. Saa vidt jeg kan se, er Ædrueligheden i god Vækst hos Ungdommen, og jeg tror, at det Arbejde, der paa saa mange Omraader gøres for at højne vort Folk i aandelig og kulturel Henseende, bidrager mægtigt til at give Ungdommen sundere Interesser end den at søge Glæden i at drikke Snapse. Det er ikke alene Afholdsfolkene, det er ikke alene Deltagerne i den moderne Arbejderbevægelse, som det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (Meyer) sagde, der ere med til dette Arbejde, der er i vort Samfund mange Mænd og Kvinder udenfor Arbejderbevægelsen, som med varme Hjerter og klare Tanker deltage i at løfte vort Folk op til Erkendelse af de højere aandelige Værdier, som skaber Sans for andet end at søge Flasken. Jeg har mange Gange i mit Liv hørt Folk tale, saa at Hjerterne kunde gløde og Øjnene tindre hos Tilhørerne, og saa at disse maatte sige til sig selv: Vi ville være med i Arbejdet paa at gøre vort Folk lykkeligt, med i al god Gerning i vort Folk, og vi ville ikke døse vor Tid hen paa Gæst-